

DECIZIA CIVILĂ NR.

Ședința publică din xxx  
PREȘEDINTE : xxx  
JUDECĂTOR: xxx  
JUDECĂTOR: xxx  
GREFIER: xxx

S-a luat în examinare recursul formulat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Xxx în nume propriu și în reprezentarea Administrației Finanțelor Publice Xxx, împotriva sentinței civile nr.xxx/13.11.2012, pronunțată în dosarul nr.xxx/108/2012, al Tribunalului Xxx, în contradictoriu cu reclamantul - intimat Xxx și chemata în garanție - intimată Administrația Fondului pentru Mediu, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au lipsit părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care se constată că s-a depus la dosar prin registratura instanței, prin fax, la data de 02.04.2013 din partea reclamantului - intimat întâmpinare și dovada înmatriculării autoturismului într-un stat membru U.E., anterior înmatriculării în România.

Nemaifiind alte cereri de formulat, probe de administrat sau excepții de invocat, și văzând că s-a solicitat judecarea cauzei potrivit dispozițiilor art.242 pct.2 Cod procedură civilă, instanța constată încheiată cercetarea judecătorească și reține cauza spre soluționare.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față, constată următoarele:

**Prin acțiunea** în contencios administrativ înregistrată la Tribunalul Xxx la data de 10.07.2012, reclamantul Xxx a chemat în judecată pe pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Xxx, Administrația Finanțelor rubice a Municipiului Xxx și Administrația Fondului pentru Mediu, solicitând anularea deciziei de calcul a taxei pentru emisiile poluante nr. xxx/09.07.2012 emisă de Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Xxx, anularea deciziei de calcul nr. xxx/11.07.2012 și implicit a chitanței seria Xxx și restituirea taxei pentru emisii poluante în quantum de xxx lei, la plata dobânzii legale în materie fiscală de la data introducerii acțiunii și până la data restituirii efective, precum și obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată, în motivare arătând că a plătit suma mai sus indicată, reprezentând taxa pentru emisii poluante pentru autovehicule în contul bugetului de stat.

**Prin Sentința Civilă** nr.xxx/13.11.2012 pronunțată în dosar nr.xxx/108/2012 Tribunalul Xxx a admis în parte acțiunea în contencios administrativ formulată și precizată de reclamantul Xxx, împotriva pârâtelor Administrația Finanțelor Publice Xxx și Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Xxx, a obligat pe pârâta Administrația Fir să restituie reclamantului taxa pentru emisiile poluante achitată, sumă ce urmează a fi actualizată cu dobânda legală în materie fiscală, până la data restituirii efective a acesteia și a anulat decizia de calcul nr. pârâtei, a respins cererea reclamantului privind anularea chitanței, reclamantului față de pârâta Administrația Fondului pentru Mediu, a admis cererea

de chemare în garanție formulată de pârâtă, prin reprezentarea pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Xxx, împotriva Administrației Fondului pentru Mediu, și a obligat pe aceasta din urmă să-i plătească celei dintâi sumele de bani cu care aceasta a căzut în pretenții conform prezentei hotărâri judecătorești.

Totodata, a obligat parata la cheltuieli de judecata către reclamant în sumă de 339,3 lei.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

Reclamantul a achiziționat un autoturism .marca xxx conform contractului de vânzare cumpărare sub semnătură privată, autoturism din categoria auto xxx, cu prima înmatriculare în U.E. la 18.11.2002, iar pentru înmatricularea în România a acestuia a fost emisă de către pârâtă decizia de calcul a taxei pentru emisiile poluante pe seama reclamantului în care se rețin caracteristicile arătate mai sus ale autoturismului, aspect necontestat de către pârâtă, iar prin acțiunea de față, s-a cerut de către reclamant să fie obligată pârâta să-i restituie această taxă pe care a apreciat-o ca fiind contrară dreptului comunitar.

În baza deciziei de calcul a taxei pentru emisiile poluante pentru autovehicule emisă de Administrația Finanțelor Publice Xxx, reclamantul a achitat taxa pentru emisiile poluante în sumă de xxx lei.

Reclamantul a solicitat restituirea acestei taxe apreciind că taxa pentru emisiile poluante astfel achitată este contrară reglementărilor comunitare, iar pârâta a refuzat restituirea acestei taxe.

Potrivit dispozițiilor art.1 Legea nr.9/2012 stabilește cadrul legal privind instituirea taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, denumită în continuare taxă care se face venit la bugetul Fondului pentru mediu și se gestionează de Administrația Fondului pentru Mediu, în vederea finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului.

De principiu, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule este datorată cu ocazia primei înmatriculări în România a autovehiculelor, indiferent dacă acestea sunt autoturisme noi sau autoturisme de ocazie anterior înmatriculate într-un alt stat (fie el membru al Uniunii Europene sau nu).

Tribunalul a reținut similitudinea dintre taxa pe poluare și taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, astfel că jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene care interpretează art. 110 T.F.U.E. (hotărârea din 7 aprilie 2011 în *cauza Ioan Tatu* și hotărârea din 7 iulie 2011 în *cauza Iulian Nisipeanu*) este aplicabilă în cauză.

În condițiile în care legiuitorul român nu a respectat recomandarea formulată de Curte la par. 60 din hotărârea *Ioan Tatu*, în sensul înlocuirii taxei pe poluare cu o taxă rutieră anuală, achitată de proprietarii tuturor autovehiculelor care poluează, Legea nr. 9/2012 în forma modificată prin O.U.G. nr. 1/2012 este incompatibilă cu art. 110 T.F.U.E.

Față de considerentele Hotărârii Tatu, se reține că art.110 T.F.U.E. obligă fiecare stat membru să aleagă taxele aplicate autovehiculelor și să le stabilească regimul astfel încât acestea să nu aibă ca efect favorizarea vânzării vehiculelor de ocazie naționale și descurajarea, în acest mod, a importului de vehicule de ocazie similare.

Prin urmare, raportându-se la concluziile Hotărârii Tatu, tribunalul a constatat că prezenta cauză nu diferă, sub aspectele analizate de Curtea Europeană de Justiție, de cauza deferită instanței de contencios european.

De asemenea, ca și în Hotărârea Tatu, se impune constatarea că vehiculul de ocazie importat de reclamant și caracterizat printr-un anumit grad de vechime și uzură este supus - în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei pentru a ține seama de deprecierea acestuia - unei taxe care se poate apropia de 30 % din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în nici un fel grevate de o astfel de sarcină fiscală.

În concluzie, în condițiile impozităm discriminatorii a autovehiculelor, impozitare care favorizează autovehiculele second hand de pe piața internă, tribunalul a reținut caracterul întemeiat al acțiunii reclamantului și încălcarea art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Consecința acestei constatări fiind în acord cu dispozitivul hotărârii Curții de Justiție a Comunităților Europene din 9 martie 1978, dată în cauza *Amministrazione delle finanze dello Stato/Simmenthal*, nr. C 106/77, în care s-a statuat că „judecătorul național însărcinat să aplice, în cadrul competenței sale, dispozițiile dreptului comunitar, are obligația de a asigura realizarea efectului deplin al acestor norme, lăsând, la nevoie, pe proprie răspundere, neaplicată orice dispoziție contrară a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional.”

Față de această opinie explicită a Curții de Justiție a Comunităților Europene - a cărei

în temeiul art. 60 Cod procedură civilă, întrucât pârâta Administrația Finanțelor Publice Xxx a căzut în pretenții în acțiunea reclamantului, instanța a admis cererea de chemare în garanție formulată de pârâtă, prin reprezentanta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Xxx, împotriva Administrației Fondului pentru Mediu București și a obligat pe aceasta din urmă să-i plătească cele dintâi sumele de bani cu care aceasta a căzut în pretenții conform prezentei hotărâri judecătorești.

**Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs** pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Xxx în reprezentarea Administrației Finanțelor Publice Xxx, solicitând admiterea recursului și modificarea sentinței atacate, în sensul respingerii acțiunii ca netemeinică și nelegală.

Consideră că sentința pronunțată de Tribunalul Xxx este netemeinică, instanța de fond reținând doar trunchiat apărările invocate, pronunțând astfel o soluție cu interpretarea greșită a legii.

Potrivit Legii nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule stabilește cadrul legal pentru instituirea taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, taxă cu destinația de venit la bugetul Fondului pentru mediu, gestionată de Administrația Fondului pentru Mediu, în vederea finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului.

Astfel, potrivit art. 110 (ex-articolul 90 T.C.E.) primul paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și conform art. 111-170 - Secțiunea 6 „Dispoziții fiscale” din Tratatul privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană, ratificat prin Legea nr. 157/2005, „Nici un stat membru nu aplică, direct sau indirect, produselor altor state membre impozite interne de orice natură mai mari decât cele care se aplică, direct sau indirect, produselor naționale similare.”

Incidența dispozițiilor art. 110 (ex-articolul 90 T.C.E.) primul paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în această cauză este inexistentă. Astfel, taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule instituită de Legea nr. 9/2012, aplicată produsului provenind din alte țări membre și cea aplicată produsului național similar este calculată după aceeași formulă de calcul având în vedere criterii obiective precum emisiile de CO<sub>2</sub>, capacitatea cilindrică, vechimea sau rulajul autovehiculului, fără a conduce la o impozitare superioară a produsului importat față de produsele naționale și fără a avea efect discriminatoriu.

Se mai arată ca efectele Hotărârii Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza Tatu nu sunt incidente în cazul în care taxa a fost stabilită în conformitate cu Legea nr. 9/2012 privind taxa pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, în virtutea principiului general de drept *tempus regit actum*.

Deci, instanța de fond ar fi trebuit să aibă în vedere probe din care să rezulte indubitabil că taxele pe care le aplică statul român sunt superioare celor din statul din care reclamantul – intimat și-a achiziționat autoturismul, respectiv să se efectueze în concret o comparație cu impozitele din statele comunității europene, aspect ce nu a fost evidențiat.

În concluzia celor prezentate mai înainte, discriminarea pretinsa a exista între înmatricularea autoturismelor de pe piața internă și cele fabricate într-un alt stat membru U.E., reținută prin sentință, este inexistentă din moment ce orice autoturism, indiferent că este fabricat în România sau în alt stat membru U.E. este supus acestei taxe.

De asemenea, sentința este neîntemeiată și în privința obligării pârâtei la plata cheltuielilor de judecată deoarece prin admiterea cererii de chemare în garanție a Administrației Fondului Pentru Mediu, în condițiile art. 60 Cod procedură civilă, aceasta este partea care a căzut în pretenții și care trebuie să fie obligată implicit și la plata către reclamantul-intimat a cheltuielilor de judecată potrivit art. 274 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

**Prin întâmpinare,** reclamantul - intimat a solicitat respingerea recursului și menținerea hotărârii primei instanțe ca fiind temeinică și legală.

**Analizând recursul prin prisma motivelor invocate de către recurentă cât și în conformitate cu dispozițiile art. 304<sup>1</sup> Cod procedură civilă,** Curtea apreciază că acesta este neîntemeiat, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare:

În analiza legalității soluției pronunțate de instanța de fond și a cererii formulate de reclamant, Curtea consideră necesară expunerea prealabilă a legislației naționale aplicabile, a dispozițiilor art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, precum și a jurisprudenței Curții de Justiție a Comunităților Europene în domeniu, urmând ca în raport cu acestea să examineze fondul cauzei.

Pe plan intern, Curtea retine ca taxa pentru emisii poluante a fost instituită prin Legea nr.9/2012, care a abrogat prevederile din OUG nr.50/2008, referitoare la taxa depoluare. Reglementarea în baza căreia a fost achitată taxa pentru emisii poluante nu diferă ca regim juridic de reglementarea anterioară a taxei de poluare, care a format obiectul unor întrebări preliminare adresate Curtea de Justiție a Comunităților Europene.

Astfel, Curtea de Justiție a Comunităților Europene, în cauza Tatu și în cauza Nisipeanu a analizând art.110 TFUE din perspectiva unor versiuni diferite ale OUG nr.50/2008. Cu toate acestea, instanța apreciază că hotărârile menționate sunt aplicabile speței în primul rând pentru că instanța europeană a interpretat o normă comunitară, interpretare care este valabilă indiferent de modificările intervenite în legislația națională. Cu alte cuvinte este necesar a se stabili doar dacă modificările ulterioare corespund sau nu normei comunitare, așa cum a fost ea interpretată de Curtea de Justiție a Comunităților Europene.

În al doilea rând, unul dintre argumentele hotărârilor instanței europene are aplicabilitate și în cauză, întrucât vizează o caracteristică nemodificată a taxei de poluare.

Curtea de Justiție a Comunităților Europene a constatat astfel că taxa de *poluare* instituită conform OUG nr. 50/2008 este impusă numai pentru autovehiculele care se înmatriculează pentru prima dată în România după intrarea în vigoare a acestui act normativ - 1.07.2008 - cu excluderea de la plata acestei taxe pentru autovehiculele deja înmatriculate în România anterior acestei date. Această caracteristică esențială a taxei de poluare a rămas neschimbată până în prezent, indiferent de modificările aduse Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008.

În plus, Curtea a apreciat că nu este respectat nici principiul poluatorul plătește, această taxă fiind aplicabilă doar autoturismelor de ocazie importate, obiectivul protecției mediului putând fi atins prin instituire unei taxe anuale care nu ar mai favoriza piața națională a vehiculelor de ocazie în detrimentul punerii în circulație a vehiculelor de ocazie importate.

Aceste argumente ale instanței europene sunt valabile și în cazui noii reglementări, reprezentată de Legea nr. 9/2012, întrucât situația constatată de Curtea Europeană de Justiție a rămas nemodificată, singura noutate introdusă de legea nouă constând în instituirea unei alte modalități de calcul, care nu schimbă cu nimic reținerile Curții Europene de Justiție. În plus, dispozițiile art.4 alin 2 din Legea nr. 9/2012, care ar fi corespuns criticilor instanței europene, erau suspendate la data achitării taxei din prezentul dosar.

Prin urmare, având în vedere argumentele Curții Europene de Justiție redade în cauza Tatu (cauza C-402/09) și în cauza Nisipeanu (C-263/10), precum și principiul priorității dreptului comunitar față de dreptul național, Curtea constată neîntemeiate susținerile pârâtei recurente cu privire la respectarea art.110 TFUE (fostul articol 90), sub acest aspect, sentința civilă atacată fiind corectă.

Cu privire la critica adusă obligării în primă instanță la plata cheltuielilor de judecată, Curtea subliniază că declanșarea litigiului s-a datorat tocmai refuzului pârâtei de a dispune restituirea sumei solicitate de reclamant. În condițiile în care nu se poate reține legalitatea refuzului de restituire a sumei, obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată este consecința legală, prevăzută de art. 274 Cod de procedură civilă, a faptului că a căzut în pretenții.

Constatând așadar neîntemeiat recursul, Curtea urmează a-l respinge ca atare în conformitate cu dispozițiile art.312 alin.1 Cod procedură civilă, luând totodată act că nu au fost solicitate cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII, DECIDE:**

Respinge recursul formulat de recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice Xxx, în nume propriu și în reprezentarea Administrația Finanțelor Publice Xxx, împotriva Sentinței Civile nr.xxx/13.11.2012, pronunțată de Tribunalul Xxx în dosar nr.xxx/108/2012.

Fără cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, xxx.

**PREȘEDINTE,**

**JUDECĂTOR,**

**JUDECĂTOR,**

**GREFIER,**

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.  
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.